

TEXT: MICHAL PROKOP

JIŘÍ ČERNÝ

Zemřel Jiří Černý, ikona české hudební publicistiky. Než vyjde toto číslo našeho časopisu, objeví se v médiích jistě mnoho více či méně zasvěcených článků popisujících jeho dílo i životní příběh, jeho nezpochybnitelnou pozici na hudební scéně. Já nejsem publicista ani historik, nebyl jsem jeho kolegou v redakcích, kde pracoval nebo kam psal. Jsem ovšem jedním z těch, u zrodu jejichž kariéry Jiří stál, jimž pomáhal a o kterých psal. Vztah umělce a kritika nebývá jednoduchý. Pokud je kritik skutečný odborník, a ne jen PR pisálek, jak to v poslední době tak často vídáme, nemůže si a vlastně ani nesmí brát servítky, pokud dospěje k názoru, že je co kritizovat, bez ohledu na to, koho má zrovna na paškálu. Ale taky by měl umět pochválit něco, co podle jeho názoru za to stojí. A nesmí se bát objevovat a představovat nové, nečekané, protože na jeho názoru prostě veřejnosti záleží. Tohle všechno Jirka reprezentoval. Za těch šestapadesát let, co jsme se znali, po která sledoval mou kariéru, toho o mně napsal hodně. A nebylo toho málo, co mi úplně nevonělo. Ale v hloubi duše jsem vždycky, když mě občas „natřel“, cítil, že má pravdu a že je mu vlastně líto, že mi to nejde. Říkává se, že kritik by s umělcem neměl navazovat přátelství, že to pak vede k tomu, čemu se v politice říká střet zájmů. Myslím, že to alespoň v našem případě neplatilo. Kladu si za čest, že mohu říct, že Jiří byl můj přítel. Budeš mi, Jirko, moc chybět. ☒